

J.G. Bellett

Het water uit Bethlehems bron

'David kreeg dorst en zei: Wie geeft mij water te drinken uit de bron van Bethlehem, die bij de poort ligt?'

2 Samuel 23:14-17

De liefde van Christus

De liefde is een krachtig en werkzaam principe. Ze ondersteunt ons in moeilijkheden en sterkt ons in onze bezigheden. De natuurlijke liefde richt zich echter alleen op mensen, dus op schepselen en niet op God. Daarom, hoe meer men deze liefde ziet in het natuurlijke leven, hoe duidelijker men de toestand van het schepsel kan constateren. Want Hij Die het hart heeft geschapen en het deze gevoelens heeft gegeven, krijgt er zelfs niet één hartenklop van. Maar de liefde is toch werkzaam; en waar ze in het natuurlijke hart alleen handelt vanwege andere schepselen, verheft zij zich in het vernieuwde hart van de gelovige tot God. Als het schepsel zijn rust en hulp in de eerste plaats in God vindt, wordt het vervuld met de zuivere en edele gevoelens die in God te vinden zijn. Het is steeds dezelfde liefde, maar het voorwerp ervan is verschillend. Ze omvat de sfeer van onze menselijke gevoelens, maar het enige en volmaakte Voorwerp ervan is God Zelf. Als wij een nederig, toegewijd hart hebben en de grote en ontzagwekkende God kennen, Die in de eeuwigheid troont, is dat alleen door *Jezus Christus*.

Wij kunnen ons verwonderen over Gods macht, die de hemelen gemaakt heeft en het leven gegeven heeft aan miljoenen stoffelijke wezens. Wij kunnen bevreesd zijn voor Zijn heiligheid, waaraan onze geringe toewijding zo weinig beantwoordt. Wij kunnen bang zijn voor de afstand die ons van Hem scheidt. Maar wat kan onze

liefde voor Hem bewerken? Wat kan onze harten vrijmoedigheid geven Hem lief te hebben, tegen Wie wij hebben gezondigd? Het is alleen Zijn genade in Christus Jezus! En hoe kunnen wij Zijn liefde leren kennen: *'Hierin is de liefde van God ten aanzien van ons geopenbaard, dat God Zijn eniggeboren Zoon in de wereld heeft gezonden, opdat wij zouden leven door Hem'* (1 Joh. 4:9). Door de liefde van de Vader voor ons leren wij ook de liefde van Christus kennen, die het woord in vervulling heeft doen gaan: *'Want sterk als de dood is de liefde, onverbiddelijk als het rijk van de doden de hartstocht, haar vlammen zijn vuurvlammen, een vuurgloed van de Heere. Vele wateren kunnen de liefde niet uitblussen en rivieren spoelen haar niet weg. Al bood iemand alles wat hij bezit voor de liefde, smadelijk zou men hem afwijzen'* (Hoogl. 8:6-7). Die liefde was de kracht die Jezus leidde door alle beproevingen tijdens Zijn dagen in het vlees. In de eerste plaats de liefde voor de Vader, daarna de liefde voor ons. Of beter gezegd, beide verenigd in dezelfde dienst en altijd gepaard met lijden.

Voor de Vader kon Hij met vreugde zeggen: *'Ik doe altijd wat Hem welbehaaglijk is'* (Joh. 8:29). En toen Hij in de dood ging: *'opdat de wereld weet dat Ik de Vader liefheb, doe Ik ook zo als de Vader Mij heeft geboden'* (Joh. 14:31). In zielsangst bad Hij: *'Moge evenwel niet Mijn wil maar de Uwe gebeuren'* (Luk. 22:42). Dit was in geen enkel opzicht een persoonlijk antwoord op Gods gerechtigheid, maar een vrijwillig werk ten behoeve van anderen, Zijn offer om de Vader te behagen. Het was een liefde, die de wateren die over Hem heengingen niet konden uitblussen (Ps. 69).

Voor ons: *'Niemand heeft groter liefde dan deze, dat iemand zijn leven voor zijn vrienden aflegt'* (Joh. 15:13). *'(...) die de Zijnen die in de wereld waren, had liefgehad, hen liefgehad tot het einde'* (Joh. 13:1). *'Hieraan hebben wij de liefde gekend, dat Hij Zijn leven voor ons heeft afgelegd'* (1 Joh. 3:16).

Het is de kennis van deze liefde, die ons terugbrengt naar God. Het plaatst de gelovige in de positie waarin hij niet alleen kan voldoen aan Gods gerechtigheid (wat juist is), maar waarin hij de wens heeft de dingen te doen die God werkelijk behagen – in wat voor omstandigheid hij ook geplaatst is. Het is geen kwestie van plicht alleen, maar van onze *liefde*. Ik spreek, zoals de apostel het doet, over de nieuwe schepping in Christus. Hij zegt: *'Wij weten dat ieder die uit God geboren is, niet zondigt'* (1 Joh. 5:18). En: *'Wie de gerechtigheid doet, is rechtvaardig zoals Hij rechtvaardig is'* (1 Joh. 3:7).

Maar is dat alles? Het is de ware plaats van de christen om te zijn zoals Jezus. Dus niet alleen in het volbrengen van de gerechtigheid, maar ook in het doen van de wil van onze God, Die liefde is. En dat te midden van een wereld die ondergedompeld

is in de duisternis van de zonde. Wat Jezus heeft gedaan, geeft ons daarvan een voorbeeld: *'Hieraan hebben wij de liefde gekend, dat Hij Zijn leven voor ons heeft afgelegd; ook wij behoren het leven voor de broeders af te leggen'* (1 Joh. 3:16). *'Want Ik heb u een voorbeeld gegeven, opdat ook u doet zoals Ik u heb gedaan'* (Joh. 13:15). Dit waren de woorden van de nederige Dienstknecht, toen Hij de voeten van Zijn leerlingen waste. Het gaat hier niet om het vervullen van gerechtigheid, het bewijzen van liefde overtreft die vele malen.

Hoe dieper het besef van Gods gerechtigheid door de Heilige Geest in ons geplant is, des te meer doet het ons afstand nemen van een zondige wereld. Maar zou dat *liefde* zijn tegenover God en mensen? Laten we hierover nadenken aan de hand van het voorbeeld van de Heer. Zijn houding was niet alleen die van gerechtigheid, maar ook van liefde. Zo zou ook ons gedrag moeten zijn. Er is niets zo pijnlijk in de donkere dagen waarin wij leven, als de gemeente haar positie niet in liefde bewaart. De gerechtigheid van Jezus ging gepaard met liefde. Zou deze gerechtigheid zonder de liefde voor ons van nut zijn geweest? Ze zou Hem recht hebben gegeven op alle heerlijkheid, toen Hij in vernedering op aarde was, maar ze zou ons geen enkel recht hierop hebben gegeven en het welbehagen van de Vader zou niet volbracht zijn.

Hoewel Hij persoonlijk recht had op de heerlijkheid, werd Hij een Dienstknecht vanwege onze ellende en met het doel de liefde van de Vader te openbaren. Dat behaagde de Vader. Hij wilde de genade van de Vader tonen. Zo kon Hij zeggen: *'Daarom heeft de Vader Mij lief, omdat Ik Mijn leven afleg, opdat Ik het weer neem'* (Joh. 10:17). Het was voor de Heer niet alleen een plicht om te sterven, het was Zijn liefde. Het was de wens van het hart van de Zoon en Hij zei: *'Vader, verheerlijk Uw naam!'* (Joh. 12:28). Maar de woorden: *'Nu is Mijn ziel ontroerd'* (Joh. 12:27), tonen de grootte van het offer dat Hij moest brengen.

David en zijn mannen

Deze ernstige waarheid wordt geïllustreerd door de liefde tussen David en zijn mannen in 2 Samuel 23:14-17. Heel de geschiedenis van David, de geliefde, de uitverkoren en gezalfde koning, is één aaneenschakeling van schitterende tafereelen. Hoewel onvolmaakt, geeft toch elk van deze tonelen een kort overzicht van de volle genade die wij hebben leren kennen in de ware David:

- Zijn verkiezing tot de troon;
- zijn zalving;

- zijn harp;
- zijn overwinning over Goliath;
- zijn verwerping;
- zijn toewijding aan het volk Israël dat hem haatte;
- zijn onderwerping aan Saul;
- zijn vernedering;
- zijn vertrouwen;
- zijn barmhartigheid tegenover vijanden, toen zij in zijn macht waren;
- zijn verdriet over hen, zelfs waar het ging om Saul en Abner;
- en ten slotte zijn triomf, als alle vijanden aan zijn voeten worden gelegd.

Al deze dingen zijn beelden van het leven en het karakter van Jezus, vanaf Zijn doop in de Jordaan tot aan de openbaring van Zijn heerlijkheid. Want Hij zal straks verschijnen als de gekroonde Koning, wanneer Zijn kleed in bloed gedoopt zal zijn om dit woord te vervullen: *'Heers te midden van Uw vijanden!'* (Ps. 110:2). Terwijl Saul nog aan de macht was, scheidden een groot aantal mannen zich van hem af om David in het geloof te volgen. Iedere dag nam hun aantal toe, *'tot het een groot leger werd, als een leger van God'* (1 Kron. 12:22). Zij geloofden in de gezalfde koning en verlieten de heersende macht en de rust bij Saul; zij deelden in hetzelfde lot als de verworpen David, die werd *'opgejaagd als een veldhoen op de bergen'* (1 Sam. 26:20). Zij waren ervan verzekerd dat hij door God was gekozen en dat hij eens zou regeren, want het oordeel van God was uitgesproken over het koninkrijk van Saul.

Wij zien hierin ongetwijfeld een beeld van onszelf als geroepen heiligen. Wij zijn afgezonderd voor de ware David, voor de belangen en de hoop van onze Heer. Wij zijn gescheiden van de tegenwoordige boze wereld, met het oog op de komende nieuwe wereld waarvan de Uitverkorene van God het Centrum is. Daarom moeten wij ook delen in de verwerping van onze Heer. Er is maar één ding dat ons moed en kracht geeft om Hem te volgen, en dat is het ware karakter van de Meester. Dit wordt in type beschreven in 1 Samuel 22: *'Ook voegde zich bij hem ieder die in moeilijkheden verkeerde, ieder die een schuldeiser had, ieder die verbitterd was'* (vs. 2). Het is het eenvoudige vertrouwen in Zijn liefde, die Hem dreef om te zoeken en zalig te maken wat verloren was. Het is alleen dit geloof in Zijn bloed, dat Hij heeft vergoten om ons recht op het koninkrijk en de heerlijkheid te geven; zo zijn wij met

Hem in die hoop verbonden. Als wij zo van de wereld gescheiden zijn en ons hebben gevoegd bij de ware David, om tot eer van Hem te zijn, zullen wij ook delen in de gemeenschap met Zijn lijden. Wij zullen Hem volgen waar Hij ook heengaat, terwijl wij Zijn genade en schoonheid beter leren kennen. Het hart leert Hem lief te hebben in alle rijkdom van Zijn volmaakte genade.

De beproevingen van David laten zijn trouw aan Israël uitkomen te midden van vele uitdagingen. Wij zien zijn geduld, zijn verdraagzaamheid, zijn geloof in God, dat bij iedere voetstap helderder schittert. Het is niet verwonderlijk dat de mannen van David hem hebben liefgehad en hebben bewonderd. In onze geschiedenis wordt de dapperheid van deze moedige metgezellen getoond. Het kan gebeuren dat zij falen, maar hun *liefde* schiet niet tekort. In hun onwetendheid zeiden ze in de spelonk, toen Saul onbeschermd was: *'Zie, de dag waarvan de HEERE u gezegd heeft: Zie, ik geef uw vijand in uw hand, en u kunt met hem doen zoals het goed is in uw ogen'* (1 Sam. 24:5). En ook de trouwe Abisai zei later: *'God heeft vandaag uw vijand in uw hand overgeleverd. Laat mij hem toch met zijn speer aan de grond spietsen, in één keer; ik hoef het geen tweede keer te doen'* (1 Sam. 26:8). Ook Petrus zei, toen de Heer sprak over Zijn lijden en Zijn dood: *'God zij U genadig, Heer, dat zal U geenszins gebeuren'* (Matt. 16:22). En daarna, toen zij kwamen om Hem gevangen te nemen, sloeg hij in de geest van Abisai, met hetzelfde gebrek aan inzicht maar met oprechte liefde voor de Heer, met één slag het oor af van de slaaf van de hogepriester.

Bij de volgelingen van David ziet men steeds persoonlijke gehechtheid aan de meester en volledige toewijding aan zijn belangen, ondanks fouten in de beoordeling hiervan. Veel kronkelpaden zouden recht gemaakt worden, veel duistere zaken in een ander licht komen, als alles beoordeeld zou worden door de liefde. Dan zou men niet zo vaak denken: 'Hoe kan ik houden van het koninkrijk van Saul en toch deelhebben aan dat van David?' En wij zouden niet zo dikwijls horen zeggen: 'Er steekt toch geen kwaad in? Het is niet goed zo streng te zijn'. Laten we liever luisteren naar het woord van Jezus: *'Wie niet met Mij is, is tegen Mij; en wie niet met Mij bijeenbrengt, verstroot'* (Matt. 12:30). Er is niets te klein om ons een kans te geven onze liefde te laten zien. Laten we liever vragen: 'Past dit voor een discipel van Jezus? Komt dit overeen met de heerlijkheid en de aard van Zijn koninkrijk? Zal het onze Heiland behagen of mishagen?' Alles wat het kwaad verontschuldigt of tolereert, elke handeling van een liefdeloos hart om de wereld te verdelen in wat geoorloofd is en wat niet, alle goddeloosheid, alles wat de blik van de heerlijkheid van Christus afleidt – al die dingen verdwijnen voor de eenvoudige kracht van de liefde.

‘Want hetzij wij buiten onszelf zijn, wij zijn het voor God; hetzij wij nuchter zijn, wij zijn het voor u. Want de liefde van Christus dringt ons’ (2 Kor. 5:13-14).

‘Niemand die als soldaat dient, wikkelt zich in de zorgen van het leven, opdat hij hem behaagt die hem in dienst genomen heeft’ (2 Tim. 2:4).

‘Wie overwint, die zal Ik geven van het verborgen manna, en Ik zal hem een witte steen geven en op de steen een nieuwe naam geschreven, die niemand kent dan hij die hem ontvangt’ (Openb. 2:17).

De liefde van Christus bracht de apostel Paulus buiten zichzelf. De liefde tot de mensen liet hem nuchter zijn. Maar het was altijd liefde, een liefde die zoveel leek op die van zijn Meester dat hij tegen de Korinthiërs kon zeggen: *‘(...) al zou ik ook minder geliefd worden, naarmate ik u overvloediger liefheb’* (2 Kor. 12:15). Hij leek daarin zo op zijn Meester, dat hij Hem altijd wilde behagen – evenals de Heer Jezus deed ten opzichte van de Vader – en dat geen enkele hindernis dit kon beletten. Ondanks alles wat Paulus verdroeg van de kant van de wereld en van de kant van broeders die hem miskenden, keek hij uit naar de beloning. Een beloning die daaruit bestond dat op een dag Zijn stem tegen hem zou zeggen: *‘(...) goede en trouwe slaaf.’* De Heer, die hij liefhad en diende, zou hem dan de *‘witte steen’* en de *‘onverwelklijke kroon van de heerlijkheid’* geven. Paulus had zijn taak alleen maar gedaan om Hem te behagen, Die hem in dienst had genomen. Zij hadden *samen* geleden, zij zouden ook *samen* verheerlijkt worden.

David bestreed de oude vijand van Israël, de Filistijnen; en hij bevond zich in de spelonk, toen hij trek kreeg in het water uit Bethlehem. De strijd van de ware David en de Zijnen is niet zoals toen tegen vlees en bloed, maar tegen een sterkere vijand, tegen de wereldbeheersers van de duisternis. Zoals Zijn mannen wachtten, wacht Hij; zoals zij strijden, strijdt Hij met hen. David zei: *‘Wie geeft mij water te drinken uit de bron van Bethlehem, die bij de poort ligt?’* (vs. 15). Het was geen bevel dat hij gaf, en het was ook geen verplichting. Hij drukte op die manier zijn gevoelens uit en verplichtte niemand. Men zou allerlei tegenwerpingen kunnen noemen: de Filistijnen bezetten Bethlehem; de put lag bij een poort die zeker goed verdedigd zou worden; er waren allerlei gevaren op de weg. De dorst van David kon niet worden gelest zonder veel gevaar te lopen, en waarom zou men hem moeten lessen? Het zou ongetwijfeld een genot voor David zijn; maar het zou geen enkel voordeel hebben voor zijn koninkrijk en het had geen enkel nut voor zijn volk. Men kan van een soldaat ook niet meer vragen dan zijn plicht te vervullen en de bevelen die worden gegeven met ijver uit te voeren. *‘David heeft ons immers niet bevolen Bethlehem aan te vallen. Waarom zouden wij ons leven wagen om aan een*

persoonlijke wens te voldoen?' Zo spreekt de plicht. Maar is het ook de stem van de liefde?

Christus en de gemeente

Heeft onze Heer, de ware David, nu geen enkel verlangen? Heeft Hij geen dorst naar wat alleen kan worden verkregen door de vrijwillige opoffering van Zijn volk? Een volk dat volgens het beginsel handelt dat in deze bedeling geldt: *'Wie zijn leven vindt, zal het verliezen; en wie zijn leven verliest ter wille van Mij, zal het vinden'* (Matt. 10:39). Dat is het deel van de gelovige die de Heer liefheeft en Hem ten koste van alles wil behagen. De gemeenschap die hij met Hem heeft, leert hem niet alleen Zijn bevelen kennen, maar ook alle dingen die Hem welbehaaglijk zijn: *'Vervuld met de kennis van Zijn wil, in alle wijsheid en geestelijk inzicht om de Heer waardig te wandelen tot al Zijn welbehagen, terwijl u in alle goed werk vrucht draagt en opgroeit door de kennis van God'* (Kol. 1:9-10). Dat zoekt de gelovige.

Wat zegt de Heer tegen de gemeenten? *'Ik weet uw werken'*. Welke werken? Zeker niet: 'U hebt de sabbat gehouden'. Of: 'U hebt afstand gedaan van het vermaak van de wereld'. Het gaat niet om een rechtvaardig en zuiver gedrag, of om ontzag voor Zijn inzettingen. Dat zijn geen werken die Zijn hart verheugen, als het niet de vrucht van het geloof is dat door liefde werkt. In de brief aan de gemeente te Efeze voegt de Heer eraan toe: *'Ik weet uw werken en uw arbeid en uw volharding en dat u de bozen niet kunt verdragen (...); en u hebt volharding en hebt verdragen ter wille van Mijn naam en u bent niet moe geworden.'* Natuurlijk zijn dat dingen die Hij zoekt en nog veel meer. Maar Hij zegt hier ook: *'Maar Ik heb tegen u, dat u uw eerste liefde hebt verlaten'* (Openb. 2:2-4).

Tegen Pergamus zegt Hij: *'Ik weet waar u woont, daar waar de troon van de satan is (zoals destijds te midden van de Filistijnen); en u houdt vast aan Mijn naam en het geloof in Mij hebt u niet verloochend, zelfs niet in de dagen waarin Antipas Mijn trouwe getuige was, die gedood werd bij u waar de satan woont.'* Het lijkt erop dat al Zijn liefde tot uitdrukking wordt gebracht in de woorden: 'Mijn trouwe getuige'. Antipas had voldaan aan de wens van Zijn hart, dat de Vader werd verheerlijkt in het vrucht dragen. Hij had de naam van Jezus vastgehouden en door zijn dood had hij het water van Bethlehem uitgegoten en de wens van zijn Meester vervuld (Openb. 2:13).

Tegen Thyatira zegt de Heer: *'Ik weet uw werken, uw liefde, uw geloof, uw dienst en uw volharding, en dat uw laatste werken meer zijn dan uw eerste'* (Openb. 2:19). Maar hoe kostbaar is het Hem te horen zeggen tegen Filadelfia, toen de liefde snel

afnam in de gemeente: *'Ik weet uw werken (...); want u hebt kleine kracht en hebt Mijn woord bewaard en Mijn naam niet verloochend.'* En alsof Hij de volle beloning wilde geven, voegde Hij bij elk onderdeel van Zijn beloften het woord 'Mijn' eraan toe: *'de tempel van Mijn God (...); de stad van Mijn God (...); Mijn nieuwe naam'* (Openb. 3:8, 12).

Is dit water van Bethlehem niet de liefde, het geloof, de trouw in het lijden, en dat tot in de dood? Is het niet de vrucht van het geloof dat door de liefde werkzaam is, in de komende heerlijkheid van de Heer Jezus? Het is niet de inspanning van de gehoorzaamheid aan de wet van Mozes, maar de arbeid van de liefde die hoort bij de genade van Christus. Werken die Hem ook kenmerkten, tot heerlijkheid van de Vader: liefde, dienst, geloof, volharding in leven en sterven. Het is de liefde die een weg zoekt om de Heer te behagen; en het is deze liefde die antwoord geeft aan Hem Die de bron ervan is.

Toen David zei: *'Wie geeft mij water te drinken uit de bron van Bethlehem, die bij de poort ligt?'*, was het de liefde van zijn mannen die antwoord gaf: *'Toen baanden die drie helden zich een weg door het kamp van de Filistijnen en putten water uit de bron van Bethlehem, die bij de poort ligt, droegen het mee en kwamen bij David'*. Hoe gevoelig is het gehoor van de liefde, hoe scherp haar blik. Hoe moedig en vastberaden is het hart met die liefde. David verlangde naar het water van Bethlehem en het werd hem gebracht. Hoewel het gevaar en de risico's groot waren, was de vreugde van die helden ook groot. Zo konden zij hun liefde bewijzen. Hoe hoger de inzet, hoe sterker de liefde. Dat was het water dat de dorst van David kon lessen; het vrijwillige offer van een op de proef gestelde liefde.

Deze mannen hadden het offer van hun leven gebracht om zijn dorst te lessen en zijn goedkeuring te krijgen. Maar het water dat voor die prijs was verkregen, was te kostbaar in de ogen van hun meester – die vol genade en liefde was – om gedronken te worden: *'Zou ik het bloed van de mannen drinken die er met gevaar voor hun leven op uit gegaan zijn? En hij wilde het niet drinken'* (vs. 17). David goot het water uit als een plengoffer voor de Heere. Hij zag het als hun bloed, hun leven. Want zij hadden het offer van hun leven gebracht, en dit water representeerde hun leven voor David. Dat is onze roeping: ons leven te verliezen uit liefde voor Hem (Matt. 16:25). Elke opoffering van onszelf acht Hij zo kostbaar dat Hij die aan de Vader wijdt, zoals staat in Johannes 15: *'Hierin is Mijn Vader verheerlijkt, dat u veel vrucht draagt; en u zult Mijn discipelen zijn'* (vs. 8). En in Filippenzen 1 staat: *'(...)'* opdat u vervuld bent met de vrucht van de gerechtigheid die door Jezus Christus is, tot heerlijkheid en lof van God' (vs. 11).

Tijdens Zijn dagen in het vlees was het de vreugde van de Heer de wensen van de Vader te vervullen in liefdevolle en trouwe gehoorzaamheid. Zijn blijdschap is nu dat degenen die Hem toebehoren de Vader ook verheerlijken. Dat is alleen mogelijk door de heerlijkheid van de Heer Jezus te erkennen en, geleid door Zijn liefde, zichzelf over te geven als een offer aan de Vader door Hem. Hij beschouwt het als een plengoffer, de vrucht van de ware wijnstok voor de grote Landman. Het leven van Jezus, Die de liefde is, stroomt in ons die de ranken zijn. Alles daalt af van de Vader door de Heer Jezus; door de Heilige Geest stijgt het ook weer op naar de Vader. De Heer Jezus ontvangt de vrucht: de liefde voor Hem, de persoonlijke gehechtheid aan Hem. Dat is het principe dat daden van heilige dapperheid voortbrengt. De Geest onderwijst ons de liefde van de Heer Jezus door de wil van God in ons te volbrengen; en de Vader ontvangt de vrucht ervan door de Zoon. Want Hij maakt er een plengoffer van, zoals David het water uitgoot voor Gods aangezicht. Wat een wonderbare gedachte! Een glas water dat aan iemand gegeven wordt uit liefde tot Jezus! Hoe gering en onbetekenend het ook mag lijken, het is de vrucht van goddelijke werkzaamheid!

Zijn wij onverschillig voor zulke dingen? Onze Meester heeft dorst. Legers van onbesnedenen van hart houden deze boze wereld bezet. Toch bevindt zich daar het water van Bethlehem. Hoe groter het gevaar, des te meer waarde bezit het water voor degene die dorst heeft. De dag is nabij waarop men een luide stem in de hemel zal horen zeggen: *'Nu is de behoudenis gekomen en de kracht en het koninkrijk van onze God en het gezag van Zijn Christus; want de aanklager van onze broeders, die hen dag en nacht voor onze God aanklaagde, is neergeworpen'* (Openb. 12:10-11). Amen, kom, Heer Jezus!

Bron: Le Messenger Evangélique 1932-110; Titel: L' Eau de Bethléhem